

Primer sopar

EL PER QUÈ DE TOT PLEGAT

—Aneu-vos-en en pau!

Mossèn Ramon ha donat per finalitzat el funeral per l'ànima d'en Salvador Tamarit i Ulldemolins. Darrere quedava una setmana de perplexitat, incredulitat, dolor i acceptació del fet que en Salvador els havia deixat. Ho havia fet de la manera que a ell li agradava fer les coses: sorprenent-los. Aquest cop ho havia fet de veres. Dilluns passat, una trucada de la Roser a les set del matí els havia deixat completament trasbalsats. La rotunditat de les seves paraules.

—En Salvador és mort.

Els havia congelat la sang i els havia deixat esmaperduts. Un infart mentre dormia se l'havia endut sense patir i sense cap agonia incerta.

L'església dels Àngels és plena de gom a gom. En Salvador era un home popular i completament polièdric en les seves aficions. A la cerimònia hi eren tots. Els amics de l'escola, els companys d'universitat, els sardanistes, els del Col·legi d'Economistes, els del futbol, els del Palau de la Música, i uns quants companys de totes les empreses on havia treballat.

En Salvador va néixer en una vila densament poblada del Vallès Occidental. Fill d'una família benestant, va estudiar Econòmiques i un MBA a ESADE en aquells temps gloriosos de la institució, quan l'esperit dels jesuïtes hi era encara molt present. Es va especialitzar en fiscalitat i va ser el terror de molts inspectors d'Hisenda pels seus grans coneixements sobre el tema. Casat amb una pubilla de terratinents, va tenir una única filla, la Mar, que va estudiar medicina i ara resideix a Houston. Treballa a l'Hospital West Houston Medical Center.

En Salvador, en acabar la carrera, va entrar a treballar al Banc de Bilbao en l'àrea de fiscal. Als pocs mesos va tenir l'oportunitat d'anar a fer un *stage* al Banc Mundial a Washington D.C. i s'hi va quedar tres anys com a empleat. A la seva tornada va trobar feina en una molt anomenada firma internacional d'auditors i fiscalistes. En aquesta empresa s'hi va estar cinc anys, fins que un dels seus millors clients –una de les primeres caixes d'estalvi del país– el va fitxar com a responsable del seu departament d'auditoria interna i fiscal. En aquesta entitat hi treballà fins a la seva jubilació, o com deia ell, fins que em van fotre al carrer als cinquanta-vuit anys.

En Salvador era un lector empedreït, especialment de llibres d'història, amb especial afecció per la de Catalunya. Sardanista des de molt jove, comptant i repartint va conèixer la Roser, la seva dona. No sols en va ser dansaire, sinó que també va estar molt lligat al seu associacionisme. Gran viatger, amb una memòria infinita sobre les seves estances i detalls aclaparadors sobre els llocs on havia estat, i per extensió, un coneixedor profund de les cultures i la història d'arreu. En jubilar-se i, com a entreteniment, va escriure la seva tesi doctoral sobre l'economia del Císter.

Mossèn Ramon s'ha acostat al primer banc del temple, on hi és tota la família més propera, i els ha reconfortat mentre els acomiada. Tothom ha esperat en silenci en els seus bancs fins que la família ha emprès el camí de sortida cap a l'exterior. Amb una certa solemnitat fingida, però respectuosa, tots els assistents han fet el mateix. A fora, al peu de les escales, s'està formant un petit col·lapse perquè tothom es vol acomiadar de la família. Uns amb dolor sentit i d'altres per donar testimoni que hi eren. Es podria fer tot un tractat sobre les raons per les que les persones assisteixen als funerals, però això desviaria l'interès del fet que tots els allà presents ja no gaudirien més de la presència d'en Salvador.

A Barcelona, el mes de novembre, a quarts de nou del vespre, comença a fer *rasca*. Aquest fet ha alleugerit els acomiadaments i finalment tots tres han pogut abraçar la Roser i la Mar. No han calgut paraules. Fa masses anys que es coneixen, han conviscut i s'han donat suport en múltiples circumstàncies i, en definitiva, ho han compartit gairebé quasi tot. En Jaume, per no retenir la cua de les persones que volen expressar el condol, li ha dit a la Roser, en nom dels tres

—Et truquem demà i parlem!

La Roser els ha besat amb gran enteresa i no ha calgut més. Ella sap que no està sola i que l'ajudaran a resoldre qualsevol tràmit que la pugui neguitejar. Tots tres estan segurs que en Salvador ho ha deixat tot escrit i amb tota mena de detalls sobre el que s'ha de fer a partir d'ara. En Pitu, un cop s'han allunyat uns metres de la família, ha dit

—Què fem? Voleu fer un mos abans d'anar-nos-en a casa?

A cap li ve de gust *acomodar el dol* sense més ni més. En Carles ha respost

—Què proposes?

—Anem al *Racó d'en Cesc*? És a dos carrers i evitem mobilitzar els autos...

Als tres els ha semblat una bona idea. No fa més de sis mesos que els quatre hi havien estat i hi havien gaudit d'un bon i entretingut sopar. Han baixat pel carrer Balmes amb pas lleuger, només aturant-se ens els semàfors en vermell. La conversació no ha anat més enllà de les coses intranscendents. En menys de cinc minuts han arribat al carrer Diputació, on està el restaurant. Si alguna cosa caracteritza en Jaume és que és un excel·lent relacions públiques i el coneixen arreu. Només entrar al restaurant, ha saludat el màitre com si el conegués de tota la vida i li ha dit

—Volem una taula per a quatre, encara que un no vindrà.

El màitre ha posat cara d'estranyesa davant la demanda i li ha repetit

—Volen una taula pera tres amb quatre serveis.

En Jaume ha respost

—Efectivament. Això és el que volem. Ho ha entès perfectament!

L'empleat, sense fer més preguntes, i amb l'elegància que tenen els que provenen de bones escoles d'hostaleria, els ha convidat a seguir-lo.

Durant el passeig fins el restaurant ningú ha volgut fer esment a en Salvador i a la circumstància de la seva absència per sempre més. S'ha parlat, com sempre, de com de malament està el trànsit i, com no, del temps.

Sembla que s'ho hagin guardat tot per quan estiguin asseguts a taula. És el primer cop, després de més de quaranta anys, que un d'ells no acudirà a la cita. Des de fa més de vint, cada primer i tercer dimarts de mes han anat a sopar plegats. La majoria de les vegades sols, i dos o tres vegades l'any, amb les respectives famílies. Un ritus en les seves vides tan instal·lat com el celebrar Nadal o el dia de Reis. Hi ha una pregunta que tots tres tenen donant-los voltes pel seu cap: té sentit continuar trobant-se i fer el que sempre han fet amb l'absència d'en Salvador?

Un cop s'han assegut a la taula, en Carles ha obert foc,

—Recordeu el que deia en Salvador citant Petrarca? *Un bel morir tutta una vita onora*. Penseu que estaria satisfet del seu *morir*?

—I ara què importa?

Ha respost en Pitu, i ha afegit

—La mort és la pèrdua de consciència del propi jo. Per tant, se li'n fot.

La resposta ha estat severa i amb una certa agressivitat impròpia d'en Pitu. Tots estan trasbalsats, i tal vegada enutjats, perquè el que ha fet en Salvador, no es fa als amics. Se n'ha anat a la francesa, sense acomiadar-se.

—Si hi hagués vida més enllà de la mort...

Ha prosseguit en Carles

—Segur que ara s'estaria fent un fart de riure i diria alguna bestiesa amb el seu tarannà sorneguer i foteta.

—Això no ho sabrem mai —ha postil·lat en Jaume.

—És —ha rectificat com si s'hagués equivocat en el temps del verb— era un lletraferit que tenia aforismes per a tot. Recordeu quan estudiàvem plegats preparant els exàmens de Preu, i deia *Amat victoria curam!!!* La victòria és propícia per a qui es prepara. Amb això no ens deixava defallir ni distreure'ns de l'estudi.

—Era un *bell malparit* que, fins i tot, ara, en aquestes circumstàncies, ens fa riure —ha dit en Carles.

El màitre ha repartit les cartes, i amb un posat de mariscal de camp ha dit

— A més del que figura a la carta, els deixo els suggeriments del dia.

— Avui no és un dia que tinguem gaire gana, per raons òbvies, però alguna cosa portarem al pap — ha dit entre dents en Jaume.

En silenci han començat a llegir les propostes del dia. Passats uns silenciosos i tensos segons, en Pitu ha trencat el gel dient

— Vosaltres què demaneu? Us sembla que fem un pica-pica de primer i després que cadascú demani el segon que més patxoca li faci?

En Carles ha assentit amb el cap i ha prosseguit escrutant la carta com si fos un breviari de mossèn de postguerra. En Jaume, per la seva banda, està analitzant com si fos un sommelier professional la carta de vins i no para atenció a la proposta d'en Pitu. Finalment, aixecant el cap ha dit

— Què dieu? Que fem un pica-pica? Em sembla bé. Escolteu-me. Què tal un Montsant per maridar amb el que demanem? El vam prendre la darrera vegada, i a en Salvador, bé, a tots nosaltres, ens va agradar molt. Què dieu?

— Fot el que vulguis, perquè al final també ho faràs — li ha respost en Carles.

En Jaume és d'idees fixes i un gran i molt hàbil discutidor, tret propi dels advocats ben ensinistrats. Es pot passar hores aportant arguments a les seves dèries i rebatre qualsevol argument en contra. També és cert que si li ho demanes, pot defensar amb la mateixa vehemència els arguments contraris. Tot és un joc intel·lectual per a ell. Natural d'una comarca d'interior, i fill d'una família provinent del tèxtil, té cinc germans. El seu esperit independent i poc donat a les regles i a l'obediència cega el va portar a estudiar Dret a la Universitat Central de Barcelona i a especialitzar-se en Dret Mercantil. Mentre estudiava va fer de passant d'un reconegut despatx d'avocats del Passeig de Gràcia on, al finalitzar la carrera, s'hi va incorporar com a advocat.

Al cap de tres anys fou fitxat pel departament jurídic d'una de les primeres empreses energètiques del país, on va arribar a ser-ne el director. Ensenms, va engegar el seu propi despatx, on es va especialitzar en temes de marques i patents. En una fusió d'empreses en la que va estar involucrada la seva, i en una situació inversemblant, en la que decisions

polítiques i de canvi de cromos al més alt nivell van prevaler sobre el talent i l'experiència, va decidir acceptar una suculenta indemnització i d'aquesta manera extingir el seu contracte amb la que havia estat l'empresa de tota la seva vida. Amplià el seu despatx amb noves especialitzacions i s'hi dedicà plenament fins a l'edat de la jubilació. En agraïment als seus fidels col·laboradors va fer un *management by out* i els deixà sols perquè completessin la seva obra.

En Jaume està casat amb la Dolors, farmacèutica amb un exitós despatx d'específics al carrer Muntaner. Tenen dos fills, en Bernat, oceanògraf i molt vinculat a l'estudi i la preservació de les espècies marines, i la Laia, pedagoga i mestra. Treballa al Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

És una enciclopèdia vivent sobre el segle V a. JC, el segle de Pericles, i del Renaixement. Aquest interès cultural l'ha aproximat a tot tipus d'activitats culturals, tant com a espectador, com a promotor i activista. És membre del Reial Cercle Artístic des de fa més de trenta anys, i ha estat membre de les seves Juntes en diversos mandats.

Quan s'ha acostat de bell nou el maître, en Pitu ha fet sis propostes que els han semblat bé a tots, perquè no els ve de gust pensar gaire en el menjar. En canvi sí els ve de gust obrir el cor, comentar el que senten i com creuen que serà la vida a partir d'ara d'aquest anomenat *Quartet d'Alexandria*. En Salvador era un fantàstic i imaginatiu elaborador d'àlies per a tothom. A tots els professors els posava malnoms que feien riure a tothom. Cap d'ells s'escapava de tenir-ne un. Des de quan estudiaven plegats els havia batejat com l'obra d'en Lawrence Durrell, Quartet d'Alexandria.

Durrell deia que hi ha tantes veritats com sers humans que les viuen i les narren. No sols varien els punts de vista segons qui ho narra, varien també perquè cada ser humà es comporta de manera diferent depenent d'amb qui està relacionant-se. És, per tant, un ser complex, divers, canviant, i té moltes cares diferents que surten a la llum en situacions concretes. Per a en Salvador, el seu Quartet d'Alexandria també responia aquest encertat criteri.

Quatre amics que ho són des de la infància, han viscut vides diferents i entenen la realitat segons els seus valors, la seva experiència i com els

ha anat, però per sobre de tot, es tenen un profund afecte i respecte. Admiren les qualitats i els talents de cadascun dels altres, i no accepten les veritats comunament admeses pel simple fet de no molestar a la majoria. Han après a viure en les paradoxes i el raonament sense treva, perquè això els fa lliures. Des de sempre el més important ha estat el saber fer les preguntes encertades, més que no tenir respostes emmagatzemades d'origen incert i dubtós. Ara el quartet s'ha convertit en un trio i ja no tenen qui els rebategi com a trio. Tal vegada, el Quartet d'Alexandria podria transcendir a la fugida d'en Salvador i seguir per sempre més sent un quartet amb presències físiques i d'enyor permanent en el cor.
Ma chi lo sa!

Mentrestant, un cambrer ha servit uns entrants de mossegada i ha omplert les copes del vi. En Carles ha estat el primer en dir

—Això ja no serà el mateix. Deixeu-me fer-vos una pregunta. Esteu preparats per a la mort? Hi penseu algun cop? Sempre tinc la sensació que parlar-ne és una cosa impúdica i poc elegant. Tots fem com si hi haguéssim pensat i ja no calgui parlar-ne perquè és una obvietat.

En Jaume, amb el seu esperit de lletrat, ara jubilat, però en exercici vital, ha respost

—En termes jurídics és un contracte sense data de finalització i que es va refent segons com vas de salut.

—Sí, però per què no en parlem amb la mateixa naturalitat com parlem dels nostres projectes, de política, de futbol...? —ha respost en Carles.

En Pitu, que escolta amb atenció el joc de preguntes i respostes, ho ha resolt ràpid

—Perquè sou uns descreguts i sabeu que quan això s'acabi no hi ha res i teniu una por que us cagueu. Deixeu-me fer-vos una pregunta. Quan estàvem tots quatre a punt de jubilar-nos, en vam parlar gaire de com seria la nostra vida un cop fóssim exclosos del món laboral?

—No és el mateix —ha respost en Jaume.

—Per què no és el mateix? Sabíem que no ens avorriríem pel nostre natural tarannà, però havíem fet plans seriosos sobre com seria el nostre *cada dia*?

S'ha fet un silenci i en Pitu ha continuat dient

—Ens queda, amb bona salut, un terç de la vida per viure, en unes condicions que no tenen res a veure amb com havia estat la nostra vida. Hem estat programats per a treballar, però, i per a no fer-ho?

Mentrestant el cambrer ha servit els primers plats i ha tornat a omplir les copes amb el vi que ha seleccionat en Jaume.

En Carles ha alçat la copa i ha dit solemnement

—Per en Salvador!

En Pitu ha respost

—Pel Quartet d'Alexandria!

Tots plegats mirant-se els ulls han dit

—Pel Quartet d'Alexandria!

Han fet un curt glop i s'han mirat amb complicitat. S'ha fet un breu però interminable silenci, sols trencat per la presència del cambrer, que ha explicat les excel·lències del contingut dels plats que ha portat a taula.

En Jaume, després de delectar-se amb aquest primer glop i felicitar-se a si mateix per la bona elecció del vi, ha dit

—Us vull fer una proposta. Igual us sembla una bajanada, però no vull deixar de fer-la.

Tots l'han mirat amb expectació sabent que no ho seria.

—Proposo continuar fent el nostres sopars de cada primer i tercer dimarts de mes, amb un propòsit més enllà de la satisfacció de trobar-nos i delectar les nostres papil·les gustatives.

En Carles ha respost

—No sé per què hauríem de deixar de veure'ns. On vols anar a parar?

—El que us vull proposar és que en aquests sopars revisem tots els nostres aprenentatges en el decurs de la vida amb ulls crítics, i si en som capaços, elaborem un document, un blog, o tal vegada un llibre, o ves a saber què, que reculli la nostra particular visió de la realitat, i no sols

això, sinó també aquelles preguntes que s'hauria de fer qualsevol mortal abans de decidir cap a on vol orientar les seves passes.

Un altre silenci ha envaït la taula. Finalment en Pitu l'ha trencat tot dient

—Què vols fer? Un llibre de memòries?

I ha afirmat

—Això no interessa a ningú més enllà de nosaltres mateixos. Els temps passats, per definició, són passats. Que jo sàpiga, fets heroics, descobriments científics o grans gestes, crec que no n'hem fet. Ens hem dedicat a sobreviure, a tenir cura de les nostres famílies i a fer algun servei a la nostra comunitat.

En Josep, en Pitu per a tots ells, és fill d'una família barcelonina de Sants, on els seus pares regentaven una pròspera ferreteria a Hostafrancs. Té un germà. Va estudiar, com els altres tres companys, als Jesuïtes de Casp, i va pertànyer al moviment escolta i guies de muntanya, i va arribar a ser Cap d'Agrupament. Cursà la carrera de Psicologia a la Universitat Central de Barcelona i posteriorment la de Dret Laboral. En acabar els seus estudis es va incorporar a una de les primeres firmes de consultoria de l'època, i tingué l'oportunitat d'ampliar estudis a la Universitat de Chicago. En tornar, va treballar durant quatre anys a la seva divisió de consultoria, fins que un dels seus clients, una important empresa farmacèutica, el fitxà com a cap de relacions laborals. Sis anys més tard començà a seva carrera com a Director de Recursos Humans a diverses multinacionals, tant del sector farmacèutic com del químic.

En Pitu està casat amb la Mercè, qui dirigeix una empresa d'inserció sociolaboral de discapacitats. Tenen dos fills, la Maria, que va estudiar arts plàstiques i és una rellevant pintora, i en Marcel, biòleg, investigador a l'Hospital del Mar. La seva trajectòria en l'escoltisme el va portar a l'associacionisme veïnal i a les causes de diverses ONG en què participa activament. Com no podia ser d'altra manera, toca la guitarra en un grup de folk on pot lliurar tota la seva vena artística.

—No, no, res més lluny del meu propòsit! —Ha respost en Jaume.

—El que us estic intentant explicar és que si no fem res, què quedarà de nosaltres? Uns quants àlbums de fotos que el temps se n'anirà menjant el

color, uns quants cents d'altres en algun núvol al qual algun dia ningú sabrà com accedir-hi... Quatre papers que hem escrit que mai ningú llegirà... Records que moriran quan deixin d'existir les persones amb les que hem compartit vivències. I res més!

La perplexitat ha anat en augment davant la proposta d'en Jaume. En Carles, amb el seu to a vegades pontifical, ha afegit

—Ara ho entenc. El que et preocupa és la nostra transcendència. El deixar petjada.

Amb to burleta ha seguit

—“Per ací va passar el Quartet d'Alexandria”. No fotem!

En Carles és fill d'una família de professors d'educació bàsica. Són tres germans i sempre han residit a Barcelona, encara que la família prové de Sant Llorenç de Morunys.

Estudià Enginyeria Industrial a la ETSEIB en l'especialitat d'Organització. Com que una seva tieta vivia a Londres, va poder cursar un MBA a la London Business School. En finalitzar el seus estudis va ser contractat, com a estudiant en pràctiques en una factoria automobilística a València. Allà va fer els seus primers passos professionals en l'àrea d'organització i sistemes. Després de quatre anys tornà a Barcelona per incorporar-se al departament d'estratègia d'una multinacional del sector agroalimentari. Durant la seva estada en aquesta empresa, tingué l'oportunitat d'anar-se'n ex-patriat a una filial a Mèxic com a Director General. Estant-hi conegué la Cristina, filla d'emigrants catalans, i s'hi casà. Tenen dos filles, la Mariona, advocada que exerceix a Mèxic DF, i la Carme que viu a Barcelona i és psiquiatra a l'Hospital de la Vall d'Hebron. En tornar a Barcelona ho va fer com a Director General d'una empresa de Logística, on s'hi ha estat fins la seva jubilació. En Carles estudià piano mentre era adolescent, i el jazz és la seva passió. Sempre que pot actua amb quatre companys amb el seu quartet de jazz.

En això, en Jaume, que s'anava entusiasmant a mesura que anava desenvolupant les seves idees, ha tornat a la càrrega

—Crec que no m'he explicat bé. Els tres, els quatre —ha rectificat— hem estat i som persones amb una dilatada experiència com a ciutadans,

professionals, pares de família, etc. Qui ens impedeix dir la nostra i posar-ho al servei de qui vulgui llegir-nos o escoltar-nos? Fóra alguna cosa així com un avís per a navegants.

En Pitu amb una certa sorna ha postil·lat

—És a dir, un “algú ho havia de dir”. Ens prendran per ximplets. Els avis que repapiegen publicant un manual per a la vida... Au! Va!

En Carles, intentant entendre la proposta d'en Jaume, ha dit en to conciliador

—A veure si t'entenc. Dient-ho amb altres paraules. No es tracta d'explicar el com s'han de fer les coses, ni elaborar cap teoria general, sinó plantejar uns quants temes cabdals, analitzar l'estat en què es troben, i fer-se les preguntes correctes sobre com seguir avançant. Dit sigui ràpid i malament...

—Efectivament. M'has entès perfectament.

—Vivim en un moment històric on hi ha masses estímuls narcotitzants que actuen contra l'esperit crític, l'anàlisi de les causes reals, sense cercar culpables que les amaguin, i contra la llibertat de pensament.

En Carles, removent-se en la seva cadira, ha continuat dient

—És evident que tothom busca certeses que no l'incomodin. En general, acceptem sense deturar-nos veritats insubstancials i banals com si fossin *mantres*, que de tant repetir-los els acabem acceptant com a veritats universals. Fent-t'ho així evitem les paradoxes per la seva incomoditat i per l'obligació de comprendre-les i resoldre-les.

—I nosaltres, hi som aliens, a aquestes actituds? —ha preguntat amb ironia en Pitu.

—Et respondré com ho hauria fet en Salvador: *Homo sum, humani nihil a me alienum puto* —li ha etzibat en Carles.

Han consumit les viandes sense adonar-se de les respectives qualitats organolèptiques, sols els ha retornat a l'ara i l'aquí el cambrer quan els ha portat els segons plats. Cap dels tres ha fet gaire cas a l'homilia que pretenia fer sobre les excel·lències que havia preparat el xef. Finalment se n'ha anat amb un cert disgust per no poder fer bé la seva feina.

El que havia començat com un romanço d'en Jaume —un més— havia esdevingut una provocació per als seus esperits discutidors de qualsevol cosa que posés els seus intel·lectes a *full stream*, una expressió molt característica d'en Salvador.

En Jaume ha prosseguit

—Us proposo el següent. Agafem diacrònicament la vida professional de qualsevol individu i tractem de disseccionar-la per etapes. Des de la vocació —si la hi ha— fins la seva jubilació, i analitzem amb quines decisions importants li toca enfrontar-se, i consegüentment, quines preguntes s'ha de fer per prendre un camí responsablement cap on vol anar. Què us en sembla?

En Pitu ha afegit

—Em sembla que sols analitzar diacrònicament la vida professional sense ubicar-la en un context, no té gaire sentit.

—Què proposes? —ha afegit en Carles.

—El context hauria de ser la vida de les organitzacions on es produeix la vida professional. Començant per les *start up* i arribant fins als seus processos de dissolució, fusió i/o adquisició. Amb això tindríem una visió dual que també implicaria els *ocupadors*.

—O sigui, seguint el teu raonament, també proposaríem preguntes a emprenedors, empresaris, directius i/o a persones que tenen responsabilitats sobre la vida professional de tercers. És això?

En Pitu ha afegit

—Efectivament. Així és. M'agradaria que en Salvador fos present en aquests debats. Tots sabem com pensava i el que segurament ens diria. Penso que si fem aquest disbarat, ell ha d'estar-hi des de la seva absència física, present amb el seu esperit.

—Ho compro —ha dit rotundament en Jaume. —I no sols això. Què us semblaria si els nostres encontres els féssim en restaurants amb pedigrí i història del nostre entorn? D'aquesta manera els faríem un homenatge per la seva persistència històrica i per haver-nos acollit i satisfet durant tants anys.

—Em sembla una excel·lent idea! —ha dit en Carles, per seguir dient —Us proposo també que cadascun de nosaltres faci una relació de restaurants que ens agradaria visitar de bell nou i la posem a votació. Els més recurrents a les nostres llistes comunes formaran part de les ubicacions per als nostres debats.

—Ja ha sortit l'enginyer per a organitzar-nos! —ha reblat en Jaume amb gran sorna.

Mentre han anat brollant les idees sobre com afrontar el projecte, les postres i els cafès han estat consumits amb la mateixa indiferència que la resta de plats. Són quarts d'onze, i a tots els agrada matinar. Sense gaires escarafalls han abonat el compte, i en Jaume s'ha acomiadat del maître com si es coneguessin de tota la vida, i han quedat com si s'haguessin de veure demà.

Al carrer ha baixat la temperatura i el fred es comença a fer sentir a les mans i als peus. Han caminat plegats fins l'aparcament subterrani del passeig de Gràcia on tenen els autos, parlant novament de foteses. Un cop han abonat els tiquets, en Carles ha dit

—Sempre ens acabes embolicant, i com que som febles, gràcies als teus encanteris acabem fent el que tu vols. Crec que en estem ficant en un embolic del qual només podrem sortir volant en globus.

—No sols això. Ens acaba posant deures i feina —ha respost en Pitu.

En Jaume ha esbossat un somriure sorneguer i ha afegit

—El Quartet d'Alexandria és immortal i si no ho és, ho hauria de ser. Ara en tenim l'oportunitat. Bona nit! Me'n vaig a dormir.

S'han abraçat fraternalment i cadascú s'ha dirigit cap el seu auto. Hi ha molts interrogants oberts en la proposta d'en Jaume, però no ha deixat ningú indiferent.

No es tracta només dels 25 anys d'història, ni que un dia el seu sommelier guanyés un premi estatal cuidant una bodega ben assortida de vins variats i valents, a Can Cesc, es un restaurant amb un menjador per estar a gust i una cuina creativa i gastronòmica, sense *floritures* i si a més de menjar bé ens agrada maridar las cerveses, de las mans d'un expert, dons segur que hauràs fet la millor elecció.